

JEDNÁNÍ O MOŽNÉ ZAHRANIČNÍ SPOLUPRÁCI

Nechanice - 12. dubna jsme u nás přivítali delegaci z Ukrajiny, abychom společně projednali případnou dohodu o partnerství a spolupráci.

V době první republiky byla Podkarpatská Rus s Čechami, Moravou, Slezskem a Slovenskem součástí Československa. Tehdy nebyl v Zakarpatí žádný průmysl. Oblast žila z turismu a těžby dřeva. Po druhé světové válce Československo o Podkarpatskou Rus přišlo a ta se stala součástí Sovětského svazu. Po rozpadu SSSR se Zakarpatí stalo opět součástí jiného státu - Ukrajiny, ve stejném století již počtvrté. Rusíni v roce 1992 usilovali o opětovné připojení k Československu. K obnovení původní rozlohy Československa nedošlo, naopak se oddělilo Slovensko.

V úvodu jednání představil starosta města Jiří Pechar město Nechanice a naše místní části. Nám bylo naopak představeno Bushtynské územní společenství, které zahrnuje obce Bushtyno, Vonigovo, Novobárovo, Tereblya, Dulovo, Kryčovo

a Čumalyovo. Starosta tohoto spolku R.M.Yanchiy zmínil, že toto území se nachází v oblasti Zakarpatí a je atraktivní turistickou oblastí, kde lze například využít koupání v solných jezerech, která vznikla zaplavením propadlišť solných dolů.

Starosta I. Hrabar nás seznámil s Teresvianským spolkem, který zahrnuje obce Teresva, Hrushevo a Kryva.

Jana Rejlová seznámila přítomné s činností Místních akčních skupin (MAS) v ČR a uvedla konkrétní možnosti čerpání dotací na příkladech naší mateřské MAS Hradecký venkov.

Oba ukrajinští starostové mají mimo jiné zájem i o případnou spolupráci škol, proto přijali pozvání Hany Špatenkové a navštívili budovu Rašínovy ZŠ. Zde si prohlédli nově vybudované druhé patro školy. Zaujala je především jazyková učebna a moderně vybavená učebna dílen.

Hana Jarošová



▪ Ukrajinská delegace navštívila nechanickou školu. Foto: Hana Jarošová

BUĎME OHLEDUPLNÍ K PŘÍRODĚ

V posledních letech se stále častěji mluví o zemědělské krajině a jejích problémech se suchem, erozí chemizací, ztrátou krajinných prvků nebo druhové pestrosti. Cesta ke zlepšení stavu krajiny je dlouhodobý proces často podmíněný politickými rozhodnutími, ale přispět tomu, aby příroda v našem okolí vzkvétala, může každý jednotlivec. Zatímco působení na politickém poli není pro každého, stále existuje řada problémů, za které neseme zodpovědnost jen my, a nikdo jiný. Jedním z nich je rušení divokých zvířat volně pobíhajícími psy, ke kterému v dnešní husté osídlené krajině dochází příliš často. Doplácí na to široká škála živočichů, nejčastěji srnky, zajáci a ptáci.

Česká společnost ornitologická by touto cestou chtěla poprosit pejskaře, aby měli své psy při procházkách krajinou pod kontrolou. Společně s kynoložkou ČSO Klárou Hlubockou vytvořila seznam tipů pro všechny majitele psů, kteří kolem sebe při svých procházkách nechťejí působit zbytečnou škodu:

Dodržujeme zákazy a respektujeme omezení vstupu se psy nebo se psy pobíhajícími na volno.

Vnímejte krajinu a život v ní. Respektujeme fakt, že nejsme jediní, kdo zde potřebuje prostor pro život. Sledujeme, které druhy žijí v okolí našeho

domova, kdy a kde se pohybují, jestli mají mláďata. Pokud tudy procházíme, dejme svého psa na vodítko.

Mějme své psy stále pod kontrolou. Pouštějme je jen tam, kde máme o jejich pohybu přehled. Držme si je na vzdálenost max. 20 - 30 metrů od sebe (pokud se při venčení bavíme s někým jiným, či telefonujeme, psi toho neuvěřitelně rychle využijí).

Přivolání a zastavení je základ. Navíc pozor, co psa naučíme doma, nemusí fungovat venku. Než svého psa pustíme venku z vodítka, mějme dobře natrénovaný a upevněný povel pro přivolání nebo zastavení (tzn., že pes poslechne, i když vyruší nějaké zvíře, které před ním začne utíkat). Pokud tohle pes neumí, venčeme ve volné přírodě pouze na tzv. flexi vodítku, nebo na dlouhé šňůře, kterou máme možnost kdykoliv psa zastavit.

Předvídejme a naučme se psa dostat pod kontrolu dřív, než vyběhne.

Zaměstnaná hlava = hodný pes. Věnujme se svému psu, pro udržení jeho pozornosti. Procházkou nepravidelně zpestřujeme občasnou duševní činnost. Ať už je to hledání hraček nebo páničkových předmětů (pamlsky nedoporučujeme, protože jejich sbírání venku může být rizikové), cvičení triků nebo cviků poslušnosti. Pokud psu činnost nenabídneme, najde si ji zpravidla sám

a nebývá to většinou to, co by se nám zrovna líbilo.

Tento text vznikl v rámci projektu Cesta ke zdravější zemědělské krajině

spoluprací ochránců přírody, samosprávy a zemědělců podpořený Německou spolkovou nadací pro životní prostředí DBU.
Karolína Mikšlová



▪ Výsadba u Lubna. Foto: Karolína Mikšlová